

hvorvidt han havde husket rigtigt, og han gav da straks Ministeren Meddelelse derom. Dette skete efter Erklæringens Fremlæggelse under Processen, og Kammeradvokaten blev derfor straks sat i Kundskab derom.

De to Erklæringer, der fremlagdes under Processen, ere aftrykte som Nr. 4 a og 4 b blandt Dr. Fraenkels Bilag.

6) At Kontorerne, som af Dr. Fraenkel paastaaet, skulde have modvirket, at Processen hævedes, er ganske uoverensstemmende med de faktiske Forhold, Initiativet til Forhandlingerne om dens Forligelse udgik tværtimod fra Chefen for Konsulatskontoret, der endvidere erklærer i sin Tid at have tilraadet Betalingen af det omprocederede Beløb straks uden Proces, navnlig under Hensyn til Doktorens slette Finanser.

7) Sp. 2654—55 erklærer Doktoren: „Men mellem alt det, sam er usandt af, hvad der er blevet sagt, vil jeg drage en Ting frem, som er sand, og den viser meget karakteristisk tilbage baade paa Udenrigsministeriet som saadant og paa det ærede Medlem fra Højrup“. Doktoren beretter derefter, at han havde indsendt en uheldig Beretning angaaende et Forhold, som Landbruget er meget ømfindligt for (Smørmærkning), og han fortsætter: „Men hvad gjorde saa *min nærmeste foresatte* med denne Indberetning? Han sendte den først til Landbrugsministeriet, derefter til Landbrugskonsulenten i London og saa til det kgl. Landhusholdningsselskab“.

„Der var lagt saadan i Kakkellovnen, at jeg til sidst fik den i Hovedet igen med saa uforskammet og personlig en Tilrettevisning, at man vistnok meget sjældent i den Slags Kredse læser noget lignende. Men det var en Fejl, jeg havde begaaet, og jeg maatte jo tage den over Næsen, jeg fik. Det karakteristiske ved denne Sag er imidlertid — og det vedkendte min nærmeste foresatte i Ministeriet sig, sidste Gang jeg talte med ham —, at min foresatte lod Indberetningen passere de Myndigheder, som denne Sag berørte særlig ilde, for at jeg skulde faa denne Overhaling. Det var min nærmeste foresatte, han, der skulde være min Ven, som handlede saaledes. Han har selv vedgaaet, at han sendte Indberetningen af den bestemte Grund til de paagældende Myndigheder.“

Trods Doktorens stærke Fremhævelse af disse Udtalelsers Korrekthed staa de dog ikke for en nøjere Prøvelse.

Sagens Akter udvise for det første, at Udenrigsministeriet med den som Bilag 24 hosfølgende Skrivelse sendte Beretningen til Landbrugsministeriet, og at det er dette, der, saaledes som Dr. Fraenkel selv har erfaret af den i Afskrift ligeledes vedlagte Skrivelse til ham fra Udenrigsministeriet af 1. August 1899, Bilag 25, har indhentet Erklæringer fra Landhusholdningsselskabet og Landbrugskonsulenten i London. At disse ere blevne bekendte med Sagen, er Udenrigsministeriet saaledes uden Andel i, og Doktoren har saa meget mindre Grund til at beklage sig derover, som han selv i Slutningen af sin Beretning bad Udenrigsministeriet om at indhente Grosserer-Societetets og Landhusholdningsselskabets Mening, saafremt der i hans Fremstilling maatte findes Spørgsmaal af videregaaende Interesse. Aktpakken viser fremdeles, at Skrivelsen fra Udenrigsministeriet til Landbrugsministeriet var affattet af den daværende Chef for Konsulatskontoret, Kammerherre Bojesen, som Doktoren ellers synes at have næret Tillid til.

Hvad endelig angaar Doktorens sidste Samtale med den nuværende Departementssekretær, Kammerherre Vedel, forklarer denne følgende:

Doktoren spurgte straks: „Hvorfor er jeg bleven afskediget?“ Dertil svarede Departementssekretæren, at Spørgsmaalet forundrede ham, da Grundene dertil var angivne i Afskedigelsesbrevet. Doktoren bemærkede, at der maatte være andre Aarsager, hvortil Departementssekretæren atter svarede, at derom kunde han ikke udtale sig, men personlig vilde han ikke skjule sin Mening, at Doktorens Evner ikke gik i Retning af konsulær Virksomhed. Doktoren tog deraf Anledning til at udtale, at det var ham bekendt, at Departementssekretæren altid havde staaet ham imod. Departementssekretæren sagde da: Deri tager De ganske Fejl, jeg kan med fuldkommen god Samvittighed erklære, at jeg aldrig har handlet anderledes mod Dem, end jeg vilde have handlet overfor en hvilken som helst anden Konsul. Der opstod da en lille Pause, under hvilken Departementssekretæren kom til at mindes Smørsagen, og han tilføjede da: Jo, jeg mindes dog et Tilfælde, hvor en af Deres Sager er bleven anderledes behandlet, end det rimeligvis vilde være sket, hvis det havde drejet sig om en anden Konsul. Det var Deres Smørsag. Skønt man ikke var i Tvivl om, at Deres